

Les vies del tren

Durant una temporada vaig estar investigant sobre el gènere cinematogràfic *Coming of age*. Principalment, aquesta categoria se centra a mostrar al llarg del film el creixement psicològic i moral del protagonista, el pas de la infància o de l'adolescència a la maduresa entrant en l'etapa adulta. Algunes pel·lícules on aquest gènere és característic són *Juno*, *Submarine*, *Boyhood*, *Las ventajas de ser un marginado* o *Dazed and Confused*.

Més endavant, vaig saber que aquest gènere de cinema sorgia de la literatura amb el concepte alemany *Bildungsroman* traduït al català com a "Novel·la d'aprenentatge o formació". Alguns exemples serien *El guardián entre el centeno* de J.D. Salinger, *Demian* de Hermann Hesse o *Retrato del artista adolescente* de James Joyce.

Tot això m'interessava perquè estava fent un projecte sobre la nostalgia del mirar enrere, fer-se adulta i deixar de ser adolescent. Contextualitzava i acotava aquest interès en un terreny concret de Vilanova i la Geltrú.

Una de les accions que havia fet pel treball va ser deixar dos sobres en dos llocs concrets del terreny, cadascun tenia dins un bolígraf i una nota amb una pregunta. Anava mínim un cop a la setmana per comprovar si algú havia contestat.

Quasi sempre feia la mateixa ruta, sortia de casa, caminava una estona, entrava al Camí de Sant Gervasi i així, fins a girar a l'esquerra per endinsar-me en el bosc de matolls i pinassa.

Recorria dos minuts i arribava al costat de les vies del tren on hi havia una carta, comprovava si tot estava igual, si algú havia contestat o no, i seguia recte. Creuava les vies després de mirar a dreta i esquerra diversos cops. Deixava el bosc darrere, tornava a l'asfalt on hi ha cases i seguia el camí per arribar a l'altra carta. Feia el mateix que amb la primera. A vegades, decidia fer el camí al revés, anant de la "civilització" plena de cases segona-residència amb piscina, direcció cap a la carta de les vies del tren.

Vaig arribar al *Coming of age* perquè un dia vaig decidir que no sabia res de còmic i que volia començar a llegir-n'he alguna cosa. Em vaig fiar d'un article del web *Playground* que recomanava allò més cool. Vaig apuntar el que creia que em podria agradar i vaig anar a la biblioteca de VNG on vaig agafar *Ghost World* de Daniel Clowes.

Com que m'havia agradat tant la historieta, els colors, les perspectives dels edificis que dibuixava, etc. Vaig decidir llegir més coses d'ell, així que via *Youtube* vaig buscar què em recomaven. En el vídeo *MIS COMICS FAVORITOS / 5 HISTORIAS DE DANIEL CLOWES / Nerd profiles* un noi explica varis còmics de l'autor i la seva opinió al respecte. El *youtuber* defineix el concepte com a "Esas películas protagonizadas por adolescentes que empiezan a crecer y empiezan a comprender lo que es realmente convertirse en adulto". Ell em va donar les paraules que defineixen el concepte i el treball que jo estava fent per una altra banda.

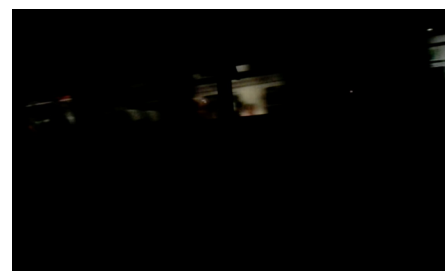
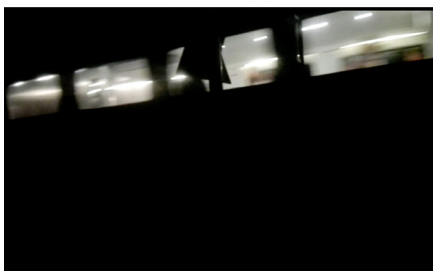
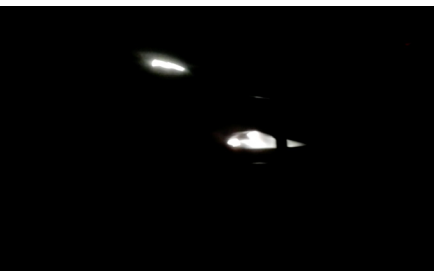
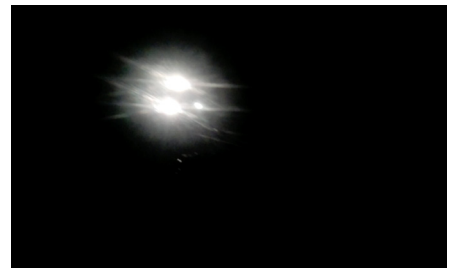
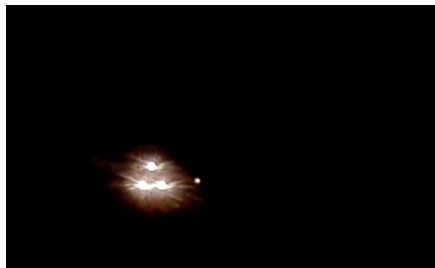
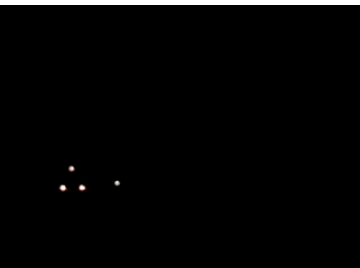
Era el vespre quan vaig sortir de casa per fer la ruta habitual, així, al revés, era fosc i feia por. Abans de creuar les vies sempre mirava per si venia un tren. Aquella nit, vaig veure una llum ben lluny que s'apropava molt lentament cap a mi. Em vaig quedar aturada mentre aquesta avançava a poc a poc, no em vaig separar gaire de les vies, la distància era suficient. Vaig començar a gravar amb el mòbil com s'atansava. El conductor va xiular en veure'm tant a la vora del seu tren de llarga distància. Em va espantar i vaig enretirar-me una mica. Seguidament va acabar de passar tot el tren direcció Barcelona.

La veritat és que em va impactar el que acabava de passar, suposo que per la mínima velocitat a la qual s'apropava o per les dimensions que tenia o per la llum que emetia, no ho sabia del tot.

Més endavant ho vaig entendre millor, va ser en veure una escena similar a la pel·lícula *El espíritu de la colmena*. Jo seguia amb la meua recerca del gènere *Coming of age* i algú sabent això em va recomanar *Estiu 1993*. Vaig buscar-la per internet però s'acabava d'estrenar i per tant, era impossible de trobar-la. A canvi, vaig acabar llegint unes crítiques *on-line* on deien que el film de Carla Simón era la versió actual del llargmetratge del director Víctor Erice. Independentment de l'argument central del film d'Erice, em va quedar fixada l'escena on les dues germanes en un moment determinat s'aturen a les vies del tren. Les dues es posen a escoltar a cau d'orella les vies per identificar quan vindrà la locomotora. Elles en

Article '**Estiu 1993**', la nena que no plorava de Eulàlia Iglesias a
<www.play.ara.cat/cinema/Estiu_0_1823817628.html>

Article **Verano 1993** de El Príncipe de Salina a
<www.elprincipedesalina.com/critica-verano-1993/>



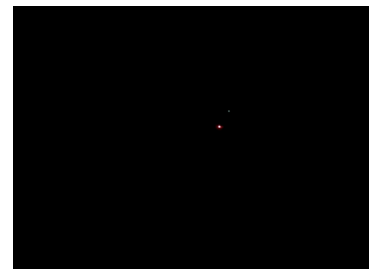
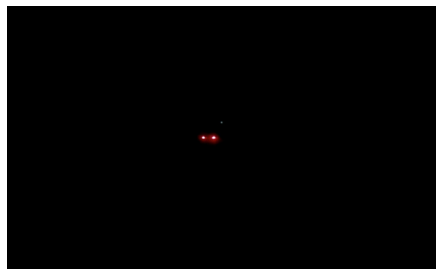
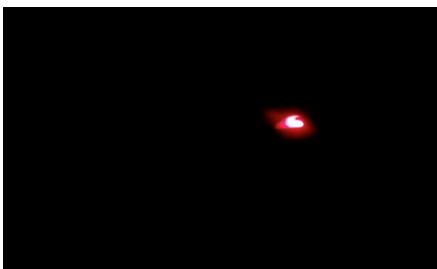
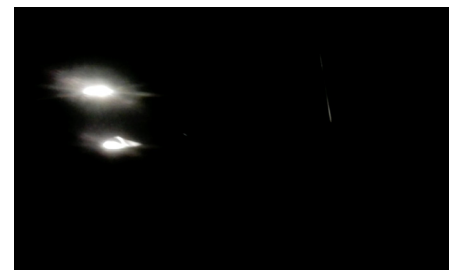
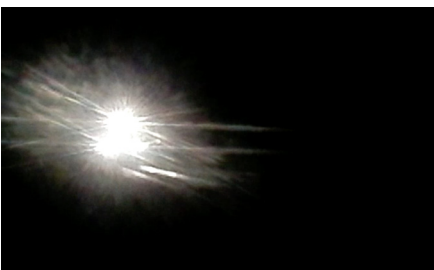
sentir-ho es posen dretes i s'aparten, però la petita es queda captivada. En això, la germana gran en veure com el tren s'està apropant avisa a la petita cridant-la pel seu nom i aquesta finalment reacciona. Es posa una al costat de l'altra i el tren passa ràpidament. Durant uns segons veus la mirada de la Maria davant de tot allò que comporta el pas d'aquest tren, de cop, en mig del no-res. Imagino que la seva germana, l'estava advertint del perill que ella ja coneixia al ser més gran i també menys innocent.

Video 30 Coming of Age Films
Everyone Should See de Tom
Bond <[www.youtube.com/
watch?v=ulEXutnhpwg](http://www.youtube.com/watch?v=ulEXutnhpwg)>

També en *Stand by me* hi ha dues escenes importants on intervé un tren. La pel·lícula consisteix, dit de manera superficial, en quatre amics d'uns 13 anys que busquen un cadàver. El camí que segueixen com a mode de guia són les vies de tren.

Hi ha un moment que seuen en mig de les vies i comencen a comptar quantes monedes tenen entre tots. El cabecilla informa els altres que una locomotora està venint. Tots ells s'aparten menys un, el Teddy Duchamp que es queda allà en mig enfrontant-se amb el tren. D'altra banda, el tren en veure el xaval comença a fer servir la botzina. Ell no pensa apartar-se, de fet, va dient que aconseguirà que el tren l'esquivi... A tot això, els seus companys estan allà, a un costat flipant i patint.

El més madur d'ells, el Chris Chambers, comença a cridar que s'aparti però l'altre no li fa gens de cas. La màquina es va apropant i el Chris decideix saltar a les vies i pillar al Teddy abans que el tren se'ls emporti pel davant. El Duchamp ho veu com una vacilada i comencen a pegar-se tontament ja a fora les vies, mentre el tren passa. Després de tot se separen, remuguen una mica, fan les paus amb el seu senyal d'amistat i segueixen el camí.







Aquí, com a la pel·lícula d'Erice acabo pensant que el Chris, que és el personatge més madur i menys innocent adverteix i salva a l'altre. Aspecte comú, en el meu parer, al de la Teresa amb la seva germana petita Maria. Sembla que hi ha nocions a tenir en compte que quan ets més petita no tens en consideració. És per això que la germana gran adverteix i protegeix a la petita o el Teddy es creu invencible quan un tren està venint directament cap a ell. No parlo senzillament de perills i amenaces físiques com el tren, sinó de totes aquelles dificultats que hem d'afrontar com a adolescents quan madurem i ens fem adults.

Tenint en compte tot això, li vaig acabar atorgant al tren la idea d'allò ràpid i pesat del que no ets del tot conscient quan ets petita i innocent. Penso que també és significatiu que el tren es mou de banda a banda, ve de lluny i marxa, sembla que vagi del passat al futur, passant pel present i viceversa.

Va ser així quan vaig deixar de veure el tren passar a provar d'estar-hi dins. Volia veure com són les coses físicament des d'una altra perspectiva. En el seu moment, el projecte que estava fent li vaig explicar a l'Albert, un amic que també agafa sovint el tren en la mateixa direcció que jo. Ell va més enllà, cap a Valls deixant enrere Vilanova i la Geltrú. A diferència de quan jo l'agafo, el seu tren sí que passa pel bosc on a l'estiu vaig deixar les cartes.

No sé ben bé com però parlant del terreny que hi ha a Vilanova, ell va acabar esmentant el col·legi que es veu des del tren, es referia a l'Escola Pública Llebetx. Em va fer pensar en les germanes del film d'Erice, a l'escena que van cap al cole i s'aturen a sentir i veure com passa el tren.

